

28 Ιανουαρίου, 1993

[ΠΙΚΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]

MINE & QUARRY SERVICES LTD.,

Εφεσείοντες,

v.

ΑΝΔΡΕΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ΜΑΥΡΟΥ),

Εφεσίβλητου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8041)

Αίτηση για παραμερισμό απόφασης που εκδόθηκε ερήμην — Υποβλήθηκε ένα χρόνο μετά την έκδοση της απόφασης — Δεν δόθηκε ικανοποιητική δικαιολογία για την καθυστέρηση — Το Εφετείο ανέτρεψε την πρωτόδικη απόφαση με την οποία αποφασίσθηκε ο παραμερισμός της απόφασης.

5

Υπέρ της εφεσείουσας αλλοδαπής εταιρείας και εναντίον του εφεσίβλητου είχε εκδοθεί απόφαση ερήμην από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού για 17.000 λίρες στερλίνες. Ένα χρόνο μετά την έκδοση της απόφασης, και αφού επανειλημμένα ο εφεσίβλητος και ο δικηγόρος του είχαν ζητήσει παράταση χρόνου για να πληρώσουν και είχαν αρχίσει διαβήματα για την κήρυξη του εφεσίβλητου σε πτώχευση, ο εφεσίβλητος ζήτησε τον παραμερισμό της απόφασης. Στην αίτηση του ο εφεσίβλητος δεν έδωσε ικανοποιητική δικαιολογία για την καθυστέρηση, αν και, όπως βρήκε το πρωτόδικο Δικαστήριο, έδωσε κάποια εξήγηση. Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχθηκε την αίτηση. Κατ' έφεση, η εφεσείουσα ισχυρίσθηκε ότι δεν μπορούσε να είχε γίνει δεκτή η αίτηση χωρίς να προβεί το πρωτόδικο Δικαστήριο σε εύρημα για το δικαιολογημένο της καθυστέρησης.

10

15

Αποφασίσθηκε ότι:

20

Για να γίνει αποδεκτή αίτηση παραμερισμού απόφασης που εκδόθηκε ερήμην πρέπει να καταδειχθεί η ύπαρξη καλή τη πίστει υπεράσπισης και να δικαιολογηθεί η παράλειψη καταχώρησης σημειώματος εμφάνισης. Στην προκειμένη περίπτωση, ενόψει και των ισχυρισμών στην ένσταση ότι κατά την διάρκεια του χρόνου που

25

είχε περάσει οι δικηγόροι του εφεσίβλητου και ο ίδιος προσπαθούσαν να πάρουν παράταση χρόνου για αποπληρωμή του χρέους, και ότι είχαν αρχίσει ενέργειες για την κήρυξη του εφεσίβλητου σε πτώχευση, 5 έπρεπε ο εφεσίβλητος να αποδείξει στο Δικαστήριο ικανοποιητική δικαιολογία για την καθυστέρηση που παρατηρήθηκε, πράγμα το οποίο δεν έπραξε. Για τον λόγο αυτό, η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ήταν λανθασμένη και έπρεπε να ακυρωθεί.

Η έφεση επιτράπηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- 10 *Evans v. Bartlam [1937] 2 All E.R. 646*
Kotsapas v. Titan Construction Engineering Co (1961) C.L.R. 320
Christoforou v. Kyriacoullis (1963) 2 C.L.R. 159
Land Securities P.L.C. v. Receiver for the Metropolitan Police District [1983] 1 W.L.R. 439
- 15 *Sidnell v. Wilson [1966] 2 Q.B. 67*
Krashias Limited v. Adidas KG (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 750
Stylianou v. Stylianou (1988) 1 C.L.R. 520
Vutton v. Dermosak Limited (1992) 1 Α.Α.Δ. 1453
Phylactou v. Michael (1982) 1 C.L.R. 204.

20 **Έφεση.**

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της διαταγής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Νικολάτος, Ε. Δ.) που δόθηκε στις 20.1.90 (Αρ. Αγωγής 511/88) με την οποία ακυρώθηκε προηγούμενη απόφαση του δικαστηρίου που εκδόθηκε στην απουσία του εφεσιβλήτου και επετράπηκε σ' αυτόν να εμφανιστεί για να μπορέσει τελικά να καταχωρήσει υπεράσπιση.

Ν. Παπαμιλιάδους, για τους Εφεσίοντες.

Κρ. Παπαλοΐζου, για τον Εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Την απόφαση του δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Σ. Νικήτας.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Οι εφεσείοντες είναι αλλοδαπή εταιρεία. Έχουν την έδρα και το κέντρο των εργασιών τους στη Μ. Βρετανία. Με αγωγή στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού αξίωσαν από τον εφεσίβλητο - εναγόμενο 17.000 στερλίνες. Το ποσό αυτό αντιπροσωπεύει την αξία μεταχειρισμένων μηχανημάτων και εξαρτημάτων που, όπως είναι παραδεκτό, οι εφεσείοντες του είχαν πωλήσει και παραδώσει. 5

Η αγωγή κατατέθηκε στις 3/2/88 και επιδόθηκε τον ίδιο μήνα. Στις 2/7/88 εκδόθηκε, στην απουσία του εφεσίβλητου, απόφαση εναντίον του για το παραπάνω ποσό πλέον τόκοι 6% από 2/7/88. Επιπρόσθετα επιβαρύνθηκε και με τα έξοδα της αγωγής. Πρέπει να διευκρινιστεί ότι η απόφαση εκδόθηκε κανονικά και νομότυπα γιατί μέχρι τότε ο εφεσίβλητος δεν είχε καταχωρήσει σημείωμα εμφάνισης όπως επιτάσσουν οι σχετικοί θεσμοί του διαδικαστικού κανονισμού για όσους προτίθενται να αμφισβητήσουν την αξίωση. Η αλήθεια είναι ότι δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον. 10 15

Μετά από ένα περίπου χρόνο (15/7/89) ο αιτητής υπέβαλε αίτηση για παραμερισμό της απόφασης, η οποία έγινε δεκτή. Η απόφαση ακυρώθηκε και επιτράπηκε στον εφεσίβλητο να εμφανιστεί για να μπορέσει τελικά να καταχωρήσει υπεράσπιση στην αιτήτηση. Η έφεση στρέφεται εναντίον της απόφασης αυτής. Ένας από τους λόγους της είναι ότι η καθυστέρηση του εφεσίβλητου να επιδιώξει τον παραμερισμό της απόφασης ήταν παράλογη ή αδικαιολόγητη, τις επιπτώσεις της οποίας δεν είχε εκτιμήσει σωστά ο πρωτόδικος δικαστής. 20 25

Εξετάζοντας τις αρχές που διέπουν τον παραμερισμό απόφασης που λαμβάνεται ερήμην εναγομένου ο πρωτόδικος δικαστής αναφέρθηκε στη βαρυσήμαντη στο πεδίο αυτό του δικαίου αγγλική απόφαση *Evans v. Bartlam* [1937] 2 All E.R. 646, σημειώνοντας πως έτυχε εφαρμογής στις κυπριακές αποφάσεις *Kotsapas v. Titan Construction Engineering Co.* (1961) C.L.R. 320 και *Christoforou v. Kyriakoullis* (1963) 2 C.L.R. 159. Αντλήσε επίσης καθοδήγηση από τη *Land Securities P.L.C. v. Receiver for the Metropolitan Police District* [1983] 1 W.L.R. 439. 30 35

Σε τέτοια ζητήματα, όπως ορθά διαπίστωσε ο πρωτόδικος δικαστής, η εξουσία του δικαστή έχει διακριτικό χαρακτήρα. Η γενική αρχή του δικαίου είναι ότι για να ανοίξει εκ νέου η υπό-

5
 10
 15
 20
 25

θεση, μετά τη λήψη απόφασης, ο αιτητής οφείλει να πείσει πως έχει εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση στην προβαλλόμενη εναντίον του απαίτηση. Όπως εξήγησε ο δικαστής Sir Robert Megarry στη **Land Securities P.L.C.**, ανωτέρω, πρέπει να προκύπτει εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση χωρίς να προχωρεί κανείς σε αξιολόγηση οποιασδήποτε μαρτυρίας που προσάγεται για σκοπούς αντίκρουσης. Γιαυτό άλλωστε, συνεχίζει, ο δικαστής Diplock στη **Sidnell v. Wilson** [1966] 2 Q.B. 67, συνδέει το δικαίωμα με την ύπαρξη καλή τη πίστει συζητήσιμης υπόθεσης.

30
 35
 40

Με βάση τις παραπάνω αρχές και για τους λόγους που εκθέτει, ο πρωτόδικος δικαστής κατέληξε στο συμπέρασμα πως ο εφεσίβλητος αποκάλυψε στοιχεία που θα μπορούσαν να θεμελιώσουν υπεράσπιση στην αγωγή που κινήθηκε εναντίον του. Παράλληλα επιλήφθηκε της καθυστέρησης χωρίς ουσιαστικά να αποφασίσει το θέμα. Θα ήταν όμως προτιμότερο να παραθέσουμε το σχετικό σχόλιο της πρωτόδικης απόφασης ακέραιο:

“Όσον αφορά το θέμα της παράλειψης του αιτητή να καταχωρήσει σημείωμα εμφάνισης, αυτός δίνει τη δικαιολογία ότι παραπλανήθηκε από τους καθ’ ών η αίτηση, ενώ οι καθ’

20
 25

ών η αίτηση (εφεσείοντες) το αρνούνται. Σχετικά με αυτό το θέμα, το δικαστήριο δεν είναι σε θέση να κάμει αξιολόγηση των αντικρουόμενων ισχυρισμών των διαδίκων εφόσον μάλιστα κανένας από τους ομνύσαντες δεν αντεξετάστηκε. Όμως για τους σκοπούς της παρούσας διαδικασίας δεν μπορώ να παραγνωρίσω το γεγονός ότι ο αιτητής προβάλλει κάποια δικαιολογία για την παράλειψη του αυτή.”

30
 35
 40

Το γεγονός όμως πως ένας αιτητής δίνει απλώς κάποια εξήγηση δεν συνιστά δικαιολόγηση. Οι ισχυρισμοί του εφεσίβλητου στο προκείμενο αμφισβητήθηκαν. Όχι μόνο αυτό. Οι εφεσείοντες αντέταξαν ότι πριν από την έγερση της αγωγής αλλά και μετέπειτα ο εφεσίβλητος επανειλημμένα ζήτησε από το δικηγόρο τους ή τους ίδιους απειθείας διευκολύνσεις για την αποπληρωμή του εξ αποφάσεως χρέους. Χωρίς ποτέ να προβάλλει τις αιτιάσεις που αναφέρει στην ένορκη δήλωση του για να επιτύχει ακύρωση της απόφασης. Μπροστά σε αυτή την κατάσταση ο εφεσίβλητος είχε το βάρος απόδειξης του ισχυρισμού του ότι δικαιολογημένα καθυστέρησε να αποταθεί, όπως απαιτεί η Δ. 48, θ. 4. Και θα μπορούσε προς την κατεύθυνση αυτή να προσάξει προφορική μαρτυρία όπως αποφασίστηκε στην **Krashias Shoe Factory Limited, also trading as K” Shoes v. Adidas Sportschuhfabriken Adi Dassler KG** (1989) 1 C.L.R. (E) 750. Βλέπε επίσης **Stylianou v. Stylianou** (1988) 1 C.L.R. 520 και **Luis Vuitton v. Dermosak**

Limited & Another, (1992) 1 A.A.Δ. 1453.

Από τη σχετική νομολογία προκύπτει ότι η δυνατότητα ακύρωσης σχετίζεται άμεσα με την ανάγκη τελεσιδικίας των δικαστικών αποφάσεων χάρη του δημοσίου συμφέροντος: **Phylactou v. Michael** (1982) 1 C.L.R. 204. Η ανεξήγητη αργοπορία είναι παράγων που ασκεί έντονα αρνητική επίδραση κατά του διαδίκου που παρέλειψε να κινηθεί με την πρώτη δυνατή ευκαιρία για να διεκδικήσει το δικαίωμα να ξανανοίξει την υπόθεση του. Στο προκείμενο η υπόθεση **Phylactou** παρατηρεί:

“...where the conduct of the party applying to set aside judgment is inexcusable, contumelious to the extent of gross disregard for the judicial process or the rights of his adversary, the Court may, in its discretion, refuse to set aside judgment.....”

Έχουμε ήδη επισημάνει το κενό που εμφανίζει η πρωτόδικη απόφαση αναφορικά με το εξεταζόμενο ζήτημα. Ο εφεσίβλητος έχει σκοντάψει στο εμπόδιο που δημιούργησε η αργοπορημένη ενέργεια του την οποία, όπως προελέχθη, δεν δικαιολόγησε. Είχε περάσει ολόκληρος χρόνος για να υποβάλει αίτηση και η αντίδραση του συνέπεσε με την προώθηση αίτησης να κηρυχθεί σε πτώχευση.

Γεννιέται αμέσως το ερώτημα αν θα παραπέμψουμε την υπόθεση για επανεκδίκαση λόγω παράλειψης του πρωτόδικου δικαστηρίου να αποφασίσει το ζήτημα της καθυστέρησης μέσα στο σωστό νομικό και πραγματικό του πλαίσιο. Κρίνουμε ότι μια τέτοια τροπή της υπόθεσης θα ήταν ανεπιθύμητη εφόσον υπάρχουν αρκετά για να αποφασίσουμε οι ίδιοι πως η καθυστέρηση του εφεσίβλητου παρέμεινε ανεξήγητη. Το γεγονός αυτό αποβαίνει μοιραίο για την έκβαση της υπόθεσης, ιδιαίτερα αν αναλογισθούμε πως η απόφαση λήφθηκε κανονικά και δεν υπάρχει οποιοδήποτε νομοτεχνικό ελάττωμα.

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα σε βάρος του εφεσίβλητου. Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται. Αυτό σημαίνει αυτόματα και απόρριψη της αίτησης που έγινε στο πρωτόδικο δικαστήριο για παραμερισμό της απόφασης, επίσης με έξοδα.

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα.